

VEČERNI LIST

Cena celoletno po pošti K 40.—, za Ljubljano K 36.—
 „ polletno „ „ 20.— „ „ 18.—
 „ četrtletno „ „ 10.— „ „ 6.—
 „ mesečno „ „ 5.— „ „ 3.—
 Uredništvo in uprava: Kopitarjeva ulica 6. — Telefon 50.

NEODVIŠEN DNEVNIK

Inserati: Enostolpna petliversta (59 mm široka, 3 mm visoka ali nje prostor) za enkrat po 50 din., za dva in večkrat po 45 din. — Ob sobotah dvojni tarif. — Poslano: Enostolpna petliversta K 1.—, — Izhaja vsak dan, izveniši nedelja in praznike, ob 3. uri popoldne.

5000 kron za Meškovo glavo!

KRANJSKA GORA, 15. januarja. Edini slovenski duhovnik v celem beljaškem okraju je zdaj g. dr. Lučovnik v Štebnu. Dne 5. januarja je šel popoldne iz cerkve, kar ga ustavi vojaška tolpa pod poveljstvom nekega majorja. Ta ga vpraša: »Sind Hochwürden ein Slovenec?« (Ali ste Slovenec?) Gospod pravi: »Selbstverständlich.« (Seveda.) Nato pravi major: »Tedaj ste odgovorni za vsako hujskarijo v fari.« Komaj pa pride župnik v župnišče in hišo zaklene, že sliši razbijanje na vežna vrata. Gre doli in vidi, da je vse župnišče obkoljeno in vojaki drže napete puške proti župnišču. Vodja bande pravi: »Vi greste z nami.« (Med tem sta namreč dva fanta iz vasi rekla vojakom, naj župnika vzamejo seboj, ker je hujskač. To je zadostovalo.) Ko so gnali župnika v Loče, se jim pripelje nasproti avtomobil z vojaštvom. Eden vojakov naperi na župnika revolver in pravi: »Den werden wir gleich niederpfählen« (Te ga bomo kar ustrelili). V Ločah pa so ga zvečer vendar izpustili, ko se je obvezal, da gre drugi dan k vojaškemu svetu v Beljak. Pri vojaškem svetu so mu rekli, da so jih imeli osem zaznamovanih, dobili so pa le njega. Posebno so se jezili na župnika Meška od Marije na Zili, češ: »Der ist uns schon wieder durch.« Eden pravi: »Ist wirklich eine Kunst so einen einzufangen.« (Je res prava umetnost, takega vjeti). G. doktorju so po dolgem debatanju dali pismeno izjavo, da sme ostati na fari »bis auf weiteres« (do preklica).

Kaj pa so vredne take izjave, kaže ravno Meškov slučaj. Dobil je dve pismeni izjavi, da se mu iz Beljaka ni ničesar bati. A vojaki so onstran Zile pazili noč in dan nanj. 500 K je bilo obljubljeno onemu, ki ga privabi čez demarkacijsko črto, 5000 K tistemu, ki ga ubije. Seve verujemo, da tega ni razpisal »Soldatenrat«, ampak zasebniki, najbrž protestant Mosar, gostilničar na Zili. In če Mešku niso vsa zagotovila nič pomagala, ali bodo g. dr. Lučovniku? Seve ni storil nikoli nobenemu črvu ničesar žalega, a Slovenec je. Ali Narodna vlada ne bi mogla ničesar zanj storiti? Zakaj v nevarnosti je izredni.

Kako je bil dr. Breclj aretiran.

(Izvirno poročilo »Večernemu listu«.)

GORICA, 14. januarja. Z ozirom na vesti o aretaciji dr. Breclja v Gorici, vam morem poročati naslednje podrobnosti: Dr. Breclj je bil Italijanom že dolgo tru v peti in so iskali le povoda, da ga zapro. Slednjič so našli primerno sredstvo. V petek, dne 10. januarja so napravili v stanovanju dr. Breclja hišno preiskavo in so našli pri njem kolo italijanskega izvora ter nekaj kotenine. Oboje je bil dr. Breclj kupil od vojakov že 1. 1917. Na podlagi tega so odvedli dr. Breclja h karabinerjem in ga utaknili za 1 dan v policijski zapor.

Ob deveti uri zvečer je prišel k dr. Breclju karabinier in ga pozval, naj gre z njim. Odvedel ga je v ječo za zločince. Nato so ga 13. januarja transportirali, toda ne v Italijo, kakor druge internirance, marveč v Trst, kjer ga bodo sodili kot politično zelo nevarno osebo.

Aretacija dr. Breclja je v Gorici Slovence silno potrla. Bil je tam prav za prav edini zdravnik. Ljudje so ga ljubili in mu zaupali.

Napovedujejo se nove politične aretacije.

Slovinci, Slovenke!

Komaj smo zadihali zrak svobode, je naša domovina na severu ogrožena po dednem sovražniku. Naši mladeniči, naši možje hitijo koroškim bratom na pomoč. To vrlo četo naših brambovcev, ki se po petletni vojski ne strašijo bojnega truda in vojaških naporov, moramo oskrbeti z vsem potrebnim.

Slovinci! Slovenke! Naši požrtvovalni prostovoljci in vojaki potrebujejo zlasti perila. Vi ga jim morate dati! V teh bridkih letih, ki so za nami, so ljudje, ki so nas sovražili, mnogokrat trkali na Vaša vrata in ste jim dajali. Sedaj dajte svojim! In če ste prej zaklepali predale pred tujci, jih sedaj odprite na stečaj za brate!

Naše požrtvovalne gospe, županja dr. Tavčarjeva, Cilika Krekova in predsednica Rdečega križa SHS Vera dr. Šlajnerjeva so stopile na čelo odbora, ki si je stavil nalogo, da oskrbi našo koroško armado s potrebnim perilom. Podpirajte ta odbor! Ko dajete njemu, vršite le svojo dolžnost, kakor naši možje, ki stoje pred sovražnikom.

Ljubljana, 15. januarja 1919.

Dr. Korošec.

Naše skrbi.

Se vsem so nam v živem spomintu dnevi, ko smo koprneč čakali, da pridemo do miru in samostojne države. Težki so bili tisti dnevi. Kdor je bil strahopeten, je molčal in se skrival, ker je bil v nevarnosti, da ga zgrabi pest, ki je še imela toliko moči, da obrne za človekom ključ v ključavnici ječe. Domoljubje je bilo takrat potrebno in je bilo velika krepost. Danes smo svobodni, a domoljubje nam ni nič manj potrebno in ni nič manjša krepost.

Potem, ko je minila pijanost prve svobode, si trezen človek ni mogel prikrivati, da so okoliščine, v katerih smo začeli graditi svojo državo, nad vse težavne. Grabežljivi Italijan, proti kateremu smo se držali na svoji zemlji le z največjim naporom svojih narodnih moči, je zasedel najlepše kraje našega Primorja. Obnaša se na njih kakor gospodar. Od ljudi izsiljuje priznanja, da hočejo pripasti Italiji, sili

naše otroke s tujim jezikom, goni naše može v pregnanstvo in jetništvo.

Na severu nam preti Nemec. Porazen in notranje razdrt nima toliko poguma, da bi začel redno vojsko, marveč pošilja nahujskane in zapeljane tolpe na našo mejo, da se igrajo vojske. Te plenijo in požigajo, ubijajo naše brate na Koroškem na nečloveški način in strahujejo ubogo ljudstvo, ki si ne more pomagati proti oboroženim tolovajem. Naši ljudje so za časa italijanskega prodiranja morali bežati z doma in so preživeli leta strahote v begunskih taboriščih; sedaj so se vrnil domov iz taborišča v jetništvo in na njihovo mesto že prihajajo novi begunci s Koroškega!

Vrh tega nas tare, kakor vse ostale dele nekdanje avstro-ogrske monarhije, vsa gospodarska teža, ki jo mora nositi premagana in razpala država. V novo dobo, dobo svobode, vstopamo z velikimi dolgovi, z ničvrednim denarjem, s praznimi zalogami, z izmozganim kmetijstvom, s pretrgano trgovino. Najboljši finančni strokovnjaki stoje pred gospodarskim vprašanjem kakor pred nerešljivo uganko in si ne znajo pomagati.

In kar je najtežje, to je naš mednarodni položaj. Ali bolje: dejstvo, da nimamo mednarodnega položaja. Jugoslovanski deli nekdanje monarhije so se združili z nekdanjo kraljevino Srbijo v eno državo. To novo tvorbo bi morale ostale države šele priznati, kar se pa doslej še ni zgodilo. Srbija se je, zanemarivši lastne koristi, združila z nami v eno celoto; prej je bila samostojna, mednarodno priznana država — danes se mora za nas in z nami boriti šele za to priznanje. Ko bi enkrat dosegli, da svet sprejme ujedinjenje celotnega našega ozemlja kot dano dejstvo in novo državo prevzame v svojo zvezo, bi bil naš položaj takoj drugačen: Z enim mahom bi bile odgnane nemške tolpe z naše severne meje in sramotne okupacije italijanske bi ne morali dalje molče trpeti.

Vedeli smo, da nas čakajo tudi po dnevu združenja in osvoboditve težki časi. Najtežji čas je prišel sedaj, največjo poizkušnjo bomo morali prestati takoj ob prvem svitu državne prostosti. Samo od nas je odvisno, kako se odloči naša usoda. Domoljubja, še več domoljubja vzgojimo v sebi, kakor smo ga imeli v nekdanji težki dobi! Ognjeno domoljubje bo potrebno našim državnikom, ki pojdejo braniti naše meje pred mednarodno sodišče; vsa naša nada je pri njih, vsa odgovornost je na njih. Zarno domoljubje bo moralo prešiniti slednjega našega človeka doma, nemajna zavest, da bodi vodilo mišljenja in dejanj posameznika skupni blagor. Skrbi za dobrobit državne skupnosti se mora umakniti vsa osebna sebičnost, udobnost in ničemurnost. Svobodo in srečo si moramo zaslužiti, in če smo prej sovražili tuje, učimo se sedaj ljubiti svoje!

Italijani na Gorenjskem.

Rateče na Gor., 14. januarja.

Listi so poročali, da so Italijani zasedli Rateče na Gorenjskem. To poročilo je neresnično. Zasedli so samo kolodvor, ki je oddaljen pol ure od vasi. Sredi pota med kolodvorom in vasjo so napravili čez cesto ograjo, ki jo odprejo le tistim, ki se izkažejo z legitimacijo. Dne 11. t. m. so Italijani privreli v Rateče. Nad vasjo so postavili strojne puške ter pripeljali s sabo tudi topove. Srbi so se jim postavili v bran. Ljudstvo je bilo grozno razburjeno,

ženske so vpile in jokale, ker so pričakovale, da se začne vsak hip oglašati mrtvaške raglje. Toda stvar se je mirno končala. Srbi in Italijani so se na prijazen način dogovorili, da ostanejo Srbi v Ratečah; Italijani pa zunaj vasi v kolodvorski okolici. Dne 13. t. m. so vjeli tukajšnji Srbi 30 sestradanih in premraženih laških vojakov ter jim prav bratovsko postregli. Peljali so jih v gorko hišo, dali jim jesti in jih odvedli okrepane nazaj k Italijanom, ki so občudovali slovansko gostoljubnost.

Napetost na Štajerskem.

Maribor, 14. januarja. Nemci so danes zjutraj napadli naše čete pri Lučanah. Napad je bil odbit.

Maribor, 15. januarja. (Izvirno.) Položaj na črti Spodnji Dravograd—Lučane—Arnovž—Špilje—Radgona—ogrska meja je popolnoma nespremenjen. Naš vrhovni poveljnik general Maister se je včeraj mudil v obmejnih krajih in si je posebno v Lučanah ogledal tamkajšnje pozorišče večerajšnjega boja. Zagrozil je županu v Lučanah, Knieltyju, da bo, če se ponovi napad na jugoslovanske posadke, dal takoj trg Lučane zažgati. Istotako je poklical k sebi dekana v Lučanah Gollmayerja, ki se je v družbi z nemško-nacionalnim kaplanom Pichlerjem udeleževal protijugoslovanske agitacije, in mu zagrozil, da bo sledil Pichlerja v Maribor, ako ne bo miren.

Napad na naše postojanke v Lučanah so izvršile večinoma od vsenemških agitatorjev nahujskane tolpe, ki so jih po vzorcu koroških tolpe vodili nemški častniki.

Napad se je izvršil od štirih strani, in sicer s tako silo, da bi bila bitka, če ne bi posegli v boj vojniki mariborskega pešpolka s stropnicami, gotovo še bolj srdita. Odločili so zmago slovenski fantje mariborskega pešpolka.

Štajerski deželni glavar pl. Kaahn in načelstvo štajerske »Volkswehr« sta takoj po napadu telefonirala generalu Maistru, da nista v nobeni zvezi s tem napadom na Lučane in sta ga zagotovila, da se ne bo kaj takega nikjer več ponovilo. Od naše strani se dvomi proti temu zagotovitvi, kajti glavar pl. Kaahn in štajerski generalni štab sta se nekaj dni pred napadom prav pridno vozila z avtomobiloma na celi črti od postojanke do postojanke in je upravičen sum, da sta dež. glavar Kaahn in nemški generalni štab štajerski dobro vedela za napad. Iz tega se vidi zahrbtnost in neodkritost naših nemških prijateljev na Štajerskem, katerim pa žalibog mnogi od naših preveč verjamejo.

Iz dežele nasilja in suženjstva.

Na Goriškem so nabiti plakati, s katerimi naznanjajo laške vojaške oblasti, da so dolžni vsi bivši vojaki, ki so služili v nekdanji avstro-ogrski armadi, služiti sedaj v italijanski armadi, in sicer da bodo vpoklicani oni, ki pripadajo letnikom, ki so sedaj v italijanski vojski pod orožjem.

Slučaji pošiljstva naših žen in deklet od strani laškega vojaštva se množijo. Tako nam poroča neki gospod, ki se je pripeljal te dni iz okupiranega ozemlja, sledeče: Hotel sem domov v okupirano ozemlje. V Podbrdu so me italijanski vojaki prijeli, osumili špijonaže ter me zaprli. Ko sem protestiral in prosil, da me izpustijo, so me vklelili v železne »špange«, katere sem moral držati 12 ur; z menoj so se nahajala v istem prostoru tri dekleta, ta dekleta so italijanski vojaki odpeljali v sosednji prostor, kjer so jih posilili. Branile so se revice na vso moč, vpile, jokale in klicale na pomoč, toda nič ni pomagalo. Poživljeni vojaki so jih obdržali pri sebi celo noč. Celo noč sem moral poslušati obupne klice na pomoč. Srce se mi je krčilo v prsih, pomagati pa jim nisem mogel, ker sem bil zvezan in zastražen. Slučaj slučaj se je zgodil tudi na Pluznem pri Cerknem. Ker se je napadenka branila, je

vojak ustrelil dvakrat nanjo, a je k sreči ni zadel. Na njen krik so prihiteli sosede, nakar je napadalec zbežal.

V okupiranem ozemlju ni nobena poštena ženska več varna pred italijanskimi divjaki. Vojaki zasledujejo ženske povsod, celo na polje gredo za njimi, tako da si nikamor ne upajo.

Kakor povsod v okupiranem ozemlju, tako tudi v Podgradu pri Il. Bistrici pritiskajo Italijani na ljudstvo, naj se izjavi za Italijo, kar pa seveda zavedni občani odločno odklanjajo. Na ukaz in grožnje se je javilo dne 19. decembra pri kommando di Presidio okoli 36 mož. Prišli so korporativno s slovenskimi znaki in prepevajoč slovenske narodne pesmi. Prišedši pred poveljstvo, pa so se fantje na telovadsko povelje razvrstili, odkrili in navdušeno zapeli »Hej Slovani«. Stotnik je bil ves besen, hotel je strgati vodju fantov slovenski znak raz prsi, kar se mu pa ni posrečilo, vsled česar je poklical vojaštvo na pomoč, ki je postavilo proti fantom kar pet strojníc; a fantje se niso dali preplašiti, ostali so trdni in stotnik je končno ves zelen dal strojnice zopet odstraniti in fante odpustil domov. Drugi dan je izšel oglas, da se morajo k popisovanju zglasiti bivši vojaki po-

Širite »Večerni list«.

samezno. Prepovedal je obenem razobešenje in nosenje naših zastav in znakov.

V istem kraju je poveljnik silil tamošnje učiteljstvo, da mora pričeti z laškimi poukom v šoli; to pa se je odklonilo in tudi ljudstvo se je temu uprlo. Ljudstvo je vsled teh vsakdanjih šikan in vsakdanjih različnih ukazov ter te »pristne« laške svobode nevoljno in razburjeno ter komaj čaka združenja z Jugoslavijo.

V Trstu je italijanska okupacijska oblast odredila, da morajo vsi uslužbenci, ki so nastanjeni v hišah penzijskega in provizijskega fonda bivših avstrijskih državnih železnic,

zapustiti vsa ta stanovanja.

Te hiše so privatna last uslužbencev bivših avstrijskih državnih železnic, ki so v Trstu povečini Slovenci. S tem je prizadetih okoli 100 naših družin, katere je sedaj nemogoče nastaniti kar drugam. Tudi iz Gorice se morajo izseliti vsi jugoslovanski železničarji. Jasen dokaz nam je to, da italijanske okupacijske oblasti hočejo po vsej sili spraviti Slovence z lastne zemlje ter tam naseliti Italijane iz kraljestva in s tem pokazati svetu italijanstvo naše rodne grude.

4000 SLOVENSkih OTROK V TRSTU BREZ ŠOLE.

Tržaški Slovenci so zaradi sedanjih razmer v narodnem oziru popolnoma obupani. Nad 4000 slovenskih otrok je brez šolskega pouka, ker je italijanski guverner prepovedal slovenske šole. Poverjenika ing. Remec in dr. Triller sta prosila ameriško misijo za posredovanje, da se pouk na naših šolah zopet dovoli.

Manjše zlo za Italijo.

Trst, 13. januarja. Italijanski general Rossi je odgovoril na slovenske pritožbe radi slovenskih šol v Trstu: »Nam je voliti med dvojnimi zlom. Če Slovincem odpremo šole, bodo Italijani hudi — to je eno zlo. Če slovenskih šol ne odpremo, ostanejo slovenski otroci brez pouka — to je drugo zlo. Za nas pa je manjše zlo, če ostanejo slovenski otroci brez pouka, kakor da se Italijani hudujejo.« (Lepa kultura!)

Protí dr. Mahničju.

Italijanske oblasti so zahtevale od škofa dr. Mahničja, da mora uvesti v cerkvi dvojezično službo božjo. Zagrozili so mu, da ga odstavi, če se ne bo pokoril.

Italijani izsiljujejo izjave.

Trst, 13. januarja. Italijani zahtevajo od duhovnikov podpisane izjave, da je italijanska aprovizacija dobra, da je ljudstvo z Italijani zadovoljno, da nikogar ne aretirajo, kdor ne bi bil za Italijo. — Kdor bi ne hotel te izjave podpisati, mu zagroze, da ga aretirajo.

7 parnikov živil za Jugoslavijo.

Trst, 14. jan. Poverjenika ing. Remec in dr. Triller sta obiskala tudi ameriško misijo, ki jima je sporočila, da je za državo SHS na potu iz Amerike sedem parnikov z živili, vrednimi 35 milijonov dolarjev.

Italijani nam dajo sol, riž, petrolej za naš les.

Trst, 14. jan. Iz Ljubljane sta došla semkaj poverjenika Narodne vlade, da se pogajata z Italijani o izmeni blaga. Blago se bo izmenjalo v Logatcu. Italijani so pripravljene dobavati sol, riž, južno sadje, manjše količine petroleja in testenin, strojno olje in po možnosti tudi primerne množino angleškega premoga za plin. V izmen so pa zahtevali okoli 3000 vagonov stavbenega lesa, nadalje železo in eventualno premog (tega pa le v izmen za angleški premog).

SHS

Jugoslavija na mirovni konferenci.

Pariz, 13. januarja. Danes se je konferenca entente bavila tudi s prehrano Jugoslavije. — Pri razgovoru, kdo bo zastopal države na kongresu, so sklenili, da bodo zastopstvo Slovencev in Hrvatov določili v istem razmerju po zastopstvu Crnogorcev.

Slovenska odposlanca na mirovni konferenci.

Matibor, 15. januarja. (Izvirno) Odposlanca dr. Franc Kovačič in dr. Matija Slavič, ki sta določena, da gresta v Pariz, kjer se bodo določile naše severne meje, odpotujeta jutri v Belgrad, kjer dobita potrebne listine, od tam pa čez Dunaj in Švico v Pariz.

350 jugoslovanskih legijonarjev iz Francije.

Kotor, 14. januarja. (Lj. k. u.) Jugoslovanski dopisni urad poroča: Danes je prispelo semkaj iz Francije 350 jugoslovanskih legijonarjev, ki so se borili na zapadni fronti. Danes so po večini odšli iz Boke Kotorske.

Tuja podjetja na naši zemlji.

Zagreb, 14. januarja. (Lj. k. u.) Jugoslovanski dopisni urad poroča: Kakor znano, je pred kratkim izdala hrvatska vlada naredbo, ki zahteva, pod težkimi, gmočnimi kaznimi, da morajo ona industrijska in trgovska podjetja, ki imajo svoje obrate na hrvatskem ozemlju, svoje sedeže pa zunaj dežele, premestiti sodelstvo podjetij v ozemlje države SHS. Večina prizadetih podjetij je tej zadevi že ugodila. Samo hrvatske vicinalne železnice, ki imajo svoj sedež v Budimpešti, se dosedaj še niso odzvale. V četrtek bo v Zagrebu seja poverjeništev, kjer bo tudi sklenjeno, kako naj se ravna s temi in drugimi podjetji, ki dosedaj še niso ugodile omenjeni naredbi.

Srbski general Vasić — upravitelj Dalmacije.

Dubrovnik, 14. januarja. (Lj. kor. ur.) Jugoslovanski dopisni urad poroča: Danes je dospel semkaj general Miloš Vasić, ki ga je imenovala kraljeva SHS vlada v Belgradu za svojega delegata za Dalmacijo. General Vasić je na potu v Split, da prevzame tam vodstvo dalmatinske narodne vlade. General Vasić je eden izmed najuglednejših vojaških dostojanstvenikov v Srbiji. »Splitska Nova Doba« piše o tem

imenovanju med drugim: Radujemo se, da je poverjena uprava Dalmacije v teh usodopolnih časih tako odlični osebi. Uverjeni smo, da bo general zmagal težko nalogo in da bo v polni meri zadostil želji svejega vladarja, kakor tudi nadam našega naroda.

Mažari in Italijani proti Jugoslaviji.

Budimpešta, 14. jan. (Lj. k. u.) Čehoslov. tisk. urad poroča: V včerajšnjem ministrskem svetu so baje razpravljali o razmerju ogrske republike z Italijo in z Jugoslavijo. V kratkem bo odpotoval član ogrske vlade v Italijo, kjer se z ozirom na dogodke v Jugoslaviji kaže pripravnost za skupen nastop z Ogrsko.

Meje Jugoslavije in Češke.

Dunaj, 14. januarja. (Lj. k. u.) Dun. kor. urad poroča: Nemško-avstrijska vlada je večkrat pri nevtralnih državah, pri Zedinjenih državah in pri ententi protestirala proti zasedbi Nemške Češke, Sudetske dežele in okrožnega glavarstva Znojma po Čehoslovakih ter nemških ozemelj na Koroškem in na Štajerskem po Jugoslovanih in prosila za odpomoč. Zastopala je stališče, da bo mirovna konferenca določila meje teh ozemelj. Da se pa pojasni želje naroda, naj se čimprej izvede ljudsko glasovanje in naj se določi razsodišče.

Glasom odgovora francoskega ministrstva za zunanje stvari z dne 20. decembra 1918 švicarskemu poslanstvu v Parizu, se ne more ugoditi temu predlogu. Francosko ministstvo pripominja pa, da se bodo definitivne meje med čehoslovaško državo in Jugoslavijo zares določile na mirovni konferenci. Radi tega se bodo zavezniške vlade čimprej posvetovale o tem vprašanju. Medtem pa naj ima čehoslovaška država po mnenju francoske vlade in po pripoznanju zavezniških vlad do odločitve mirovnega kongresa za meje, zgodovinske meje province Češke, Moravske in Šlezije. Kar se tiče Slovaškega, imej čehoslovaška država nastopne meje: Donava od sedanje zapadne meje ogrske do reke Ipoly, potem ob reki Ipoly do mesta Rima Szombat, potem v ravni črti od zapada proti vzhodu do potoka Unka, dalje ob potoku Unki do meje Galicije. To je črta, za katero je Ogrska po naročilu generala Franchet d'Esperaya umaknila svoje čete. Meja je torej sedaj resnično uvaževana.

Poročilo francoskega ministrstva jasno kaže, da ni nobene izjave entente čehoslovaški ali jugoslovanski državi glede njenih mej in podjarmljenja nemškega ozemlja. Ententa stoji na stališču, da se bodo definitivne meje čehoslovaške in jugoslovanske države določile na mirovnem kongresu.

Iz pokrajine.

Na ukaz ministrstva za finance v Belgradu je rok za žigovanje bankovcev Avstro-ogrsk. banke podaljšan do vstevši 2. februarja 1919. Poverjenik za finance.

Narodni svet razpuščen. Narodna vlada v Ljubljani je razpustila vse Narodne svete in Narodne straže po Sloveniji.

kr Iz Rateč. Ker je našemu ljudstvu zabranjen dohod na koločvor, nam je Narodna vlada v Ljubljani potom železniškega ravnateljstva dovolila postajališče, oddaljeno samo osem minut od vasi. Postajališče se imenuje »Planica«. Nahaja se namreč uprav na onem mestu, kjer pelje pot v krasno dolino Planico, k izviru Save. Iskreno zahvalo izreka vsa rateška občina železniškemu ravnateljstvu za to dobroto. Zahvali dodajamo še prošnjo, da nam omenjeno postajališče ostane za vselej. Ustreženo bo ne samo nam, ampak tudi mnogoštevilnim turistom, ki so že sedaj tako radi obiskovali to divno gorsko zatišje, v bodoče bodo pa dohajali še bolj pogosto k izviru Save. Saj je Sava glavna reka naše ljube Jugoslavije.

kr Obči pokojninski zavod za nameščence s sedežem v Ljubljani. Ker je obči pokojninski zavod za nameščence na Dunaju izvan območja Narodne vlade SHS v Ljubljani, se je do končne ureditve in obračuna z občim pokojninskim zavodom za nameščence na Dunaju ustanovil za vse območje Narodne vlade SHS v Ljubljani začasen obči pokojninski zavod za nameščence s sedežem v Ljubljani.

Iz Ljubljane.

I Ljubljana najame 1 milijon posojila. Mestni občini ljubljanski je Narodna vlada v smislu § 81. občinskega reda za deželno stolno mesto Ljubljana dovolila, da v aprovizacne namene najame v dveh letih vračljivo posojilo v znesku enega milijona kron proti obrestovanju, ki ne sme presežati 5 odstotkov.

I Pomanjkanje stanovanj. Danes se vrši v Ljubljani enketa, kako odpomoči pomanjkanju stanovanj. Enketo je sklicala Narodna vlada.

I Spopolnitev ljubljanskega občinskega sveta. Ker je sedem nemških občinskih svetnikov odložilo svoje mandate, se bo občinski svet spopolnil tako-le: 3 mandate dobijo soc. demokrati, po 1 mandat kršč. soc. delavstvo, jugoslov. dem. delavstvo, S. L. S. in J. D. S.

I Cestna železnica bo dražja. S 1. februarjem se bodo zvišale cene na cestni električni železnici od 10 vin. na 12 vin., od 16 na 18 in od 20 na 22 vin.

I Policijska ura v Ljubljani je določena za gostilne ob 8. uri in kavarne ob 9. uri.

I Nemško gledališče. »Tagespošta« jadicuje radi ljubljanskega nemškega gledališča, dasi mora priznati — in to priznal — da brez slovenskih obiskovalcev ne more obstojati. Pravi, da so Čehi pusili praškim Nemcem gledališče, v Ljubljani pa se jim je zgodila krivica. — Kaj neki hočejo. Da jim pustimo v gledališču sramotiti narod in ga pri tem pridno posečamo, da gmotno ne propade. Čas, ko smo zibali Nemce, je šel in Franc Jožefov dar za to gledališče je bil tudi od naših žuljev, ki ne pozabimo ničesar. Kdor ne more sam hoditi, naj leži!

I Elegantni mož. Dan na dan ga vidi-mo v najlepših urah, ko se elegantni mož cincajoč sprehaja po Šelenburgovi ulici

proti Zvezdi in dela javno molčečo reklamo za boljsevizem. K nam ni treba pošiljati Ljenu hujškačev čez mejo, pri nas se živi plakati sprehajajo po ulicah. Ti agitatorji za idejo enakosti imajo svoje blede družice, agitatorice, na katere se temno ozira oko onih družin, ki so heroično prestale leto najhujše morije in bede. Tem agitatoricam se ni bilo treba baši za »svojega«, ki ni poznal strelskih jarkov in je raditega trajala vojna vse prekratko zanj, ker še ni izcurljal zadnji vinar v njegov žep in je evropska usoda začela hoditi pot, ki v bodočnosti izključuje balzamirane postopače. O »balzamiranec« ve to, zato hodi še z zadnjim svojim agitatorskim ponosom samozavestno po ulici. Njegova obleka, ustvarjena po najnovejši modi, nima madeža, polikana je. Beli ovratnik se sveti, v krasni kravati je igla z dijamantom. V času, ko so ljudje hodili pol nagi, je nosil najlinejšo obleko, ko so žene s siromastvom pokrivalo svojo nagoto, je hodila dama-agitatorica v dragocenem kožuhu in v lepem klobuku. Na tankih belih prstih se svetijo prstani z dragimi kameni. Da, da, zlata za domovino, to se spodobi samo ubožcu. Kaj bi pa ubožec z zlatom? Tudi rjuhe in srajce je dal ubožec, kaj bi pa ta »vojni revež« oblekel, če bi to dal on? On je postal to, kar je, med vojno, med tem ko so drugi postali med vojno ničla, eksistenčno in pogosto tudi duševno. Njega, »gigerla« pa to dviga do duševne višine. On, ki razume vse moštvo v tem, da nosi neomadeževano obleko in jemlje cigarete iz zlate doze, pije iz tankih kozarcev drago vino in blazirano polmiži ter se kisló smeje, ponosen na svojo degeneriranost, on je vzvišen nad vsemi. Delavec, le trpi, le misli boljše misli, ki greš mimo! Živ plakat je zato tu. Ko se ga raztrga in vrže v blato, ga ne bo več. Agitatorica, ki je stopila s čevljevki v blato in se nervozno stresnila ob tem, ne ve, da je ostalo od vojne še premnogo ran in krvi in da je vsita marsikatera kaplja kot briljant v dragocenem kožuhu. »Bah, ta tolpa, ki hodi mimo in se ne zna ogniti!« Prav res, le zakaj je toliko tihega sovraštva in boljsevizma? Doli z agitatorji bodočih nemirov!

I Ljubljansko blato. T o n e: Ljubljansko blato je zgodovinsko. — B l a ž e: Zakaj pa? — T o n e: I, ker ga tako skrbno varujejo.

I Uniforme v Ljubljani. A. pravi: Ti, ali veš, komu so podobne te uniforme, če jih pogledaš takole? — B.: Kaj bi vedel? — Zmedi jezikov ob zidanju babilonskega stolpa. Poglej: srbska kapa pa avstrijska uniforma in nasprotno. Vse kombinacije vidiš. — B.: Pa res. — M i c k a (se oglasi): »Fejst« so pa »vse glih«.

Politična kronika.

p Krivic dovolj! Glasovi, ki prihajajo z Goriškega, so naravnost obupni. Naši ljudje so tam brez vsake zveze s središčem domovine — naša bešeda ne pride do njih; njihova ne najde poti do nas. A še to, kar zvezo slučajno, je preveč. Beda naših goriških bratov je nepopisna. Nasilja so na

dnevnem redu, osebna in politična, nasilja v občini, šoli, cerkvi, zasebni hiši, na cesti in na polju. Italijanski divjaki raznarodujejo našo deco, skrunijo naše žene in dekleta, izsiljujejo izjave za Italijo, zapirajo naše ljudi kot zločince. Z ničevim izgovorom so sedaj vtaknili v ječo dr. Breclja ter groze drugim, da jih zapro. Ta brezpravni položaj je neznos. Država je dolžna, da z vsemi sredstvi štiti svoje državljane. Ali naj preidemo iz enega suženjstva v drugo hujše? Krivic je dovolj — mi zahtevamo branbe!

p »Sram vas bočil« Slovenski fantje, ki se bojujejo na Koroškem za domovino, kličejo onim, ki sede za pečjo: »Sram vas bočil« — To mi je ugajalo. Na vsak način mi morate priznati, da je malo sitno, če človek sedi za pečjo in izza peči kliče in se zgraža: »Ali ne greste na Koroško? Fej vas bočil« kot delajo mnogi pri nas. Če pa zakliče fant, ki leži na dežju in mrazu po noči in po dnevu, je to drugače in dvomim, da bi zdravega človeka, ki je ostal brez nujnega opravka za pečjo, res ne bilo sram.

p Italijanska skrb za politično izobrazbo Slovencev. Kakor nam poročajo iz Gorice, namerjajo Italijani tam izdajati list v slovenskem jeziku in italijanskem duhu z naslovom »Goriški Slovenec«. Urednik mu bo baje beneški Slovenec Jusič.

p Pa še nekaj je. Meni je dejal laški stočnik, da v Italiji dobro vedo, da se Jugoslovani nočejo več bojevati, ker se niso niti odzvali pozivu pod orožje. Pri tem se je zadovoljno smejal. Na ta način Jugoslaviji in posebej našim goriškim bratom samim kopljemo grob. Jugoslavija mora biti čedna in disciplinirana, pa se nam ne bo treba bati sovražnika. Laški vojaki so vsega siti in hočejo domov in niti bližje nevarnosti nove vojske bi ne prenesli več. Na ta način pa, da se naši ljudje ne pokorijo naredbam vlade, se le osramotimo pred javnostjo. To je boljsevizem. Za Jugoslavijo nečemo storiti tega, kar smo storili, oziroma morali storiti proti Jugoslaviji! Javnost bo menila, da nismo vredni lastne države, ko ne spoštujemo postav in uredb. Kaj je pokladal Wilson v tem oziru narodom bivše monarhije, pa menda veste. Vzemimo za vzgled Ameriko in ne ruski boljsevizem!

p Goriški laški list »Voce dell' Isonzo« (Glas od Soče) piše in se izjavlja za Dalmacijo, ki jo zahtevajo za Italijo na podlagi onih pravic, po katerih bi morali ti zaslepljenci iti daleč doli v Benečijo. Le preiščimo, kdo je prvi bival todi, kdo je raznarodoval, mi ali oni? Ali goriški Lahji razpolagajo z našim ozemljem? Naj puste Italijani, da se izjavimo tudi mi in videli bodo, kaj bomo govorili. »Goriško Stražo« ne pusté iziti, tako da ima laska manjšina časopis, mi pa ga nimamo. Sicer pa, kako bi izhajal pod moro cenzure, ki je slabša kot v stari Avstriji. Lepo dediščino mrtve nemške nasilnosti so podedovali Lahji.

p Kaj si pripovedujejo o nas. »Grazer Montagszeitung« z dne 13. januarja pripoveduje, da ni čisto neverjetna govorica, da nameravajo Jugoslovani izprazniti Ma-

ribor in nemške kraje ob Dravi, da si zagotove hrbet za grozeči spopad z Italijo. Jugoslovanska ofenziva plane bojda že v nekaj dneh, položaj je na višku napetosti. Medzaveznaška komisija je v Ljubljani tudi izpregovorila trdo in odločno za Nemce. Slovenski mladeniči pa iz strahu pred mobilizacijo trumoma uhajajo v Nemško Avstrijo. Jugoslavija ima torej sto razlogov in enega, da si zagotovi prijateljsko sosedstvo Nemške Avstrije. — Hm, saj nam ni poslano na rožicah, ampak tako hudo, kakor piše graški list, pa le ni.

Pakti krvi med Francozi-Slovani. Francoski časnikar Rivet, ki se muči v Zagrebu, je dejal nekemu hrvatskemu časnikarju: Preveč govorite o londonskem paktu. Pozabljate pa na pakt, ki ga je sklenilo francosko ljudstvo z Wilsonovimi idejami. Francoski vojak se je boril za splošno svobodo. — Jugoslovani imajo v Franciji-Angliji izvrsten položaj. Slovansko pleme kot demokratičen element mora biti zaveznik francoskega naroda.

Buenos Aires, 14. jan. (Lj. k. u.) Agence Havas poroča: Vzlic končani splošni stavki je prišlo do ponovnih spopadov. Stavkujoči so napadli več policijskih komisariatov in ječarnic, ki so jih hrabro branili. Mestni vodovod je razpočil. Na glavnem trgu je izbruhnil požar.

Montevideo, 14. jan. (Lj. k. u.) Agence Havas poroča: Oblasti so aretirale tukaj štiri Ruse, ki so priznali, da so na čelu zarote, ki ima namen, strmoglaviti argentinsko in urugvajsko vlado in proglasiti sovjete. V zadnjih dneh so aretirali okoli 800 oseb, od katerih je 80 odstotkov Rusov. Nekateri voditelji so se branili, ujeli so jih pa z lasom.

Washington, 14. jan. (Lj. k. u.) Reuterjev urad poroča: Predsednik Wilson je kongresu poslal spomenico, kjer zahteva kredita sto milijonov dolarjev za ublaženje lakote v Evropi, in izvaja, da je mogoče zaježiti razširjajoči se boljševizem le z živili, ki so ključ za položaj v Evropi in za mir.

Budimpešta, 14. jan. (Lj. k. u.) Dun. kor. urad poroča: V večerajšnji seji ministrskega sveta je predsednik Karolyi naznanil izid svojih pogajanj za razrešitev krize. Ugotoviti se more, da Karolyijevo mnenje ne nasprotuje sestavi koalicijskega kabineta in se krije z nazorji socialističnih ministrov. Dvomljivo pa je, ali delavci delijo nazore ministrov.

Berlin, 14. jan. (Lj. k. u. Brezžično.) Ko so izrgali špartakovcem njihova oporišča, je nastal v Berlinu skoro povsod zopet mir in red. Posamezna poslopja, iz katerih so špartakovci streljali popoldne, zvečer ter tudi v noči na torek, so vladne čete sistematično preiskale ter očistile špartakovcev. Vrhovni poveljnik Noske je izdal stroge odredbe zaradi takojšnje oddaje orožja. Zatrjuje se, da je baje Raček zapustil Berlin. O Liebknechtu in Eichhornu manjka vsaka sled. V stanovanju Liebknechta so izvršili hišno preiskavo.

Berlin, 14. jan. (Lj. k. u. Brezžično.) V Cuxhavnu je delavski in vojaški svet proglasil socialistično republiko Cuxhaven

ter postavil vse banke, hranilnice, kreditne zavode kakor tudi pošte in železnice pod svojo upravo. Zaradi tega groze poštni in železniški uradniki s stavko. Mornarji onemogočujejo v Cuxhavnu in okolici vsako volilno gibanje ter so po neverili strankam denar.

Berlin, 14. jan. (Lj. k. u. Brezžično.) Višji poljski narodni svet v Poznaniu je imenoval generala Dowbor-Musnickega za višjega poveljnika poljskih čet. General je prišel s svojim štabom iz Varšave v Poznani.

Razgovor s Poljakom.

Naš urednik je imel danes priložnost govoriti s Poljakom g. Ludovikom J a x a b y s k o v s k i, gimn. profesorjem iz Lvova, ki se muči v Ljubljani v družbi z inž. Leonom R e u t t o m iz Drohobycza, da informira našo javnost o razmerah na Poljskem.

»Kaka je sedaj politična situacija na Poljskem?«

»Poljaki smo v glavnem ločeni v dve skupini. Ena je narodna, ki ji pripada velika večina ljudstva, kmetov in inteligence. Druga je socialistična, katere jedro je tovarniško delavstvo in židje. Ta socialistična skupina koketira z ruskimi in nemškimi boljševiki. Varšavska vlada je socialistična. Na čelu ji stoji znani poveljnik poljskih legijonarjev brigadir Pilsudski. Ljudstvo s to vlado ni zadovoljno. Pilsudski sam ni politik. Zadnji čas se nekoliko približuje narodni skupini, posebno odkar je došel v Varšavo predsednik republike Paderewski, ki velja za reprezentanta poljske ideje.

Narodna skupina pa je organizirana v Narodnem svetu. Ko sem odhajal iz Krakova, so se vršile priprave, da se 16. jan. snidejo v Varšavi zastopniki iz Poznania, Galicije in Kongresne Poljske. Došlo bo v Varšavo 25 zastopnikov Poznania in Šlezije, 25 iz Galicije in 50 iz Kongresne Poljske. Razmere se bodo uredile ali po rekonstrukciji ali po prevratu.

»Kako pa so razmere na mejah in v sornem ozemlju?«

»Litva je v območju Prusov in boljševikov. Glavno mesto Vilno drže boljševiki s pomočjo Prusov. — Na Poznanjskem in v Šleziji se borimo z Nemci. V Gdanskem je mirno. Nemce smo vrgli v boj iz Poznania in od drugod.

»Kako je vaše vojaštvo?«

»Tu se bore večina Poljaki, ki so služili v nemški vojski, ter dijaki in tudi ženske.«

»Kaj pa Lvov?«

»Tu so strašne razmere. Dne 1. nov. 1918 so Lvov zasedle ukrajinske čete s pomočjo Avstrijcev. Avstrijski general Pfeffer ter namestnik Huyn ča predala Ukrajincem mesto in vse orožje. Tu je nastopila naša mladina, 12- do 16letni dijaki, pod vodstvom profesorja Maczynskega. Po tritedenski hudi borbi smo Lvov osvobodili. Sedaj ga Ukrajinci zopet oblegajo in obstreljujejo. Naši dečki so vršili čuda junastev. Dokumentarično je dokazano, da so Prusi že leta 1913 v naprej tajno agitirali med Ukrajinci.«

»Kako sodite o srednjeevropski slovanski zvezi?«

»Nisem politik. Prišel pa sem v Ljubljano, da se tu razgovorim s slovenskimi profesorji o enotnem načrtu za šolstvo vseh slovanskih narodov. Iskati moramo skupnih točk povsod.«

»In Vaše razmerje s Češko?«

»Tudi tu moram poudariti, da nisem politik. Toda moj znanec grof Skarbek, ki vam je kot politik znan, je dejal, da oni mali spori, ki so med Čehi in med nami, se dajo kaj lahko poravnati. Sporne točke niso bistvene. Moji tovariši iz Tešinja so mi izjavljali, da tu časopisje zelo pretirava vso zadevo, ki zdaleka ne služi take pozornosti.«

H koncu je g. profesor izjavil, da vsi Poljaki stremé za ciljem: **Od Gdanskega do Trsta.**

Žena.

Ž Neodvisno žensko politično stranko naj bi ustanovile ženske za volitve v ustavodajno skupščino Nemške Avstrije, tako priporoča ženstvu Artur pl. Rosthorn v »Neue Freie Presse«. Pravi, da bi se potem vse stranke potezale za to, da bi dobile žensko stranko na svojo stran, a le-ta bi potem mogla staviti svoje pogoje in tako znatno vplivati na politično življenje. V resnici se pa gotove politične struje, ki že doslej niso imele zaslombe v ljudstvu, boje, da jih ne bi ljudske stranke, pomnožene z ženskimi volilkami, popolnoma pometle s političnega pozorišča. Zato svetujejo ženskam, naj osnujejo lastno neodvisno stranko.

Ž Roza Luksemburg. Med revolucionarji ni nikoli manjkalo zastopnic ženskega spola. Posebno v stari caristični Rusiji je žensko prispevalo znaten del revolucionarnih bojevnikov in političnih žrtev. Tudi začasa velikega preobrata na Ruskem smo čitali med glavnimi akterji ženska imena. V sedanjih revolucionarnih homatijah na Nemškem pa igra malone prvo vlogo Roza Luksemburg, žena, ki je s svojim radikalizmom že ranjkemu Beblu delala velike težave in bila že dokajkrat gost raznih ječ in zaporov. Ta žena je po rodu iz Poljske, torej ruskega revolucionarnega kova. Ni več mlada in prav nič lepa, ampak močna osebnost ter duhovita govornica, ki ima na poslušalce velik vpliv. V zasebnem življenju je pristna ženska: dobra, usmiljena, ljubezniva. V zadnjih bojih med špartakovci in vladnimi četami so menda Roza Luksemburgovo vladne čete njele. Torej zopet: ječa. Ali dela Luksemburgova ženskemu spolu čast ali sramoto?

Ž Za bolničarke. Državni urad za ljudsko zdravje v Nemški Avstriji je uvedel pomočno akcijo za bivše armadne bolniške strežnice. Predvsem dobi vsaka bolničarka, ki je služila v vojni najmanj šest mesecev, v razmerju s službeno dobo večjo ali manjšo podporo; razen tega bodo skušali preskrbeti službo kolikor mogoče vsem tem strežnicam, bodisi v bolniški službi ali pa v drugih poklicih. Končno dobe vse tiste bolničarke, ki so ob odhodu iz armade izgubile svojo prdžago, od-

škodnino v perilu, obleki in čevljih. Akcija izvrši Rdeči križ.

Slovenci, ali naj se v alkoholu utopimo?

Rojaki - poštenjaki:

Branimo čast naše domovine.

Varujmo narod moraine propasti!

Pridite v nedeljo vsi v veliko dvorano „Uniona“ na jugoslovanski

labor Svete vojske!

Pričetek ob 9. dopoldne.

V sveti boj za čast in poštenje Jugoslavije!

Po svetu.

s Jugoslovanski poliglota. Za časa vojske se je nahajal narednik I. v pisarni neke bolnice na bojišču. Ker so v to bolnico prihajali bolniki raznih narodov, je potreboval zdravnik, ki je bil trd Nemec, tolmača. Nekega dne pride zdravnik v pisarno in vpraša: »Kdo zna srbski?« — »Jaz,« se oglasi narednik I. — Doktor je ves vesel, ker je našel človeka, ki zna srbski in ga odvede k vojaku, ki je pravkar prišel. Čez nekaj dni pride zopet doktor. — »Kdo zna hrvatski?« — »Jaz,« se zopet javi narednik. Zdravnik ga začudeno gleda in to pot je moral biti narednik za tolmača hrvatskega jezika. Preteklo je zopet nekaj dni in doktor je rabil tolmača za »bosenski« jezik. In zopet se je javil narednik. Zdravnik ga je začel gledati z velikim spoštovanjem. Neke nedelje je bil doktor ves v skrbeh. Dobil je spis, katerega je bilo treba prevesti na »ilirski« jezik. Kje naj najde človeka, ki bi znal ilirski. — In zopet se oglasi narednik. — »Koliko jezikov vi govorite, to je res neverjetno,« se je čudil doktor. »Nikdar ne bi kaj takega mislil o vas.« — Čez nekaj dni zopet pride zdravnik. Bojazljivo je pogledaval na narednika, kakor da si ne upa reči, kar bi hotel. Narednik ga vpraša, kaj se je zopet zgodilo. — »Oh,« vzdihne doktor, »Vi govorite toliko jezikov, ali to pot mi gotovo ne boste mogli služiti za tolmača. Danes je prišel ujetnik, ki govori »črnogorski«. Ali kdo naj najde tolmača za ta jezik?« — »Jaz govorim tudi črnogorsko,« odgovori narednik. — »Za božjo voljo!« vzdihne zdravnik, »jaz ne razumem, kako morete toliko znati. Vi ste gotovo vse svoje življenje porabili za učenje jezikov.« — Kakor se vidi, Jugoslovani postane lahko poliglota.

s Anekdote o Rooseveltu. O umrlem bivšem predsedniku ameriških Zjedinenih držav se pripovedujejo različne anekdote.

Njegov vzor je bil angleški politik Cromwell, kateremu je posvetil tudi eno knjigo. Glasbenik ali umetnik ni bil, vendar je ljubil oboje; še bolj pa je ljubil lov.

Svojo družino je zelo ljubil, imel je pet otrok, njegova hči Alice je bila iz drugega zakona. Roosevelt ni imel velikega premoženja, bil je nekadilec, abstinent in se je oblačil zelo preprosto. Imel je navado, da je rad žagal drva. Ko se je nekoč neki gost po tričetrtturnem pomenku dvignil in se hotel posloviti, mu je dejal Roosevelt: »Ne metite me popolnoma nič. Pojdite! Žagala bova drva.« Nekoč se je boril z medvedom. Lovska družba je bila že na vse zgodaj na planem in je čakala zveri. Kmalu so zagledali medveda. Predsednik se je z vso hrabrostjo lotil mrcine. Ko pa je ustrelil nanj, ga ni zadel, ampak je žival razkačil, ki se je postavila na zadnje noge in planila na nasprotnika. Nekdo iz družbe je zaklical: »Predsednik, bežite, usmrtil vas bo.« Predsednik pa je oddal še en strel in ko še s tem ni zadel, je pričel bežati, da bi si rešil življenje. Med begom je sprožil še enkrat v zrak. Spotaknil se je ob korenino in padel na tla. Med tem pa se mu je približal medved na nekoliko korakov. Roosevelt si je hladnokrvno pomagal na noge, nabasal puško in ustrelil. Medved je padel smrtno zadet na tla. — Nekoč se je mudil Roosevelt v preriji. Ko je nekega dne ravno čital, je prišla k njemu četa Indijancev. Eden med njimi je ponudil predsedniku, naj pije. Ta pase je branil, češ da je abstinent in ne pije. Indijanec pa mu je nato predlagal dvoboj s pestmi. »Sprejeto,« je dejal Roosevelt, a povem ti že naprej, da boš tepen.« In tako se je tudi zgodilo. Indijanec je šel hudo zdelan od njega.

s Smrtna nesreča se je dogodila v Budimpešti, kjer je povozil tranvaj Jozefa Bittnerja, lepo oblečenega, 50 let starega moža.

s Samomor je izvršil 19 letni enoletni prostovoljec Julij Szenassy, sin nekega trgovca s svilo v Budimpešti na ta način, da si je pognal kroglo v glavo.

s Zverinstvo. V Mezöhegy je tepel neki oče svojega sina in ga davil tako dolgo, da je bil mrtev. Obsojen je na šest let ječe.

s Ljubezenska drama. Te dni je v Loosu pri Dunaju ustrelil 24 letni mladenič svojo 20 letno ljubico in se nato še sam usmrtil. Vzrok temu je bilo dejstvo, da so bili stariši nasprotni njenemu razmerju.

s Povišanje podpore za brezposelne. Na Ogrskem so povišali podpore za one, ki so brez dela, tako, da znaša sedaj dnevna vsota 10 kron.

s Podporočnik. Na Ogrskem so vpejlali novo »šaržo« podporočnika namesto dosedanega praporščaka. Distinkcija je: zlata progla približno v sredini ovratnika in nad njo zvezda.

s Izgube v Franciji. »Le populaire« prinaša izkaz izgub za Francijo. Mrtvih in pogrešanih je 1.385.000. Nezmožnih za delo je 694.000. Skupaj 2.079.000. Tu na niso vštete izgube, ki jim je tudi vzrok vojna (bolezni itd.). Če te prištejemo, znaša število 2.500.000 ljudi. Če ima Francija le 8 milijonov delazmožnih ljudi, tedaj je ob 37 odstotkov teh in to je mnogo. Kaj pa drugod?

s Nemiri v Steyru. V Steyru so se vršili nemiri, kjer je večja množica šla na

neko posestvo nekdanjega samostana in pričela ropati. Narodna bramba in orožniki so posegli vmes, da ubranijo ropanje, v tem pa so padli strelci. Ostal je en mrtev in dva ranjena.

s Židovski pogrom. V Zytomierzu in v Berdyczowie se je vršil židovski pogrom, pri katerem je bilo ubitih več tisoč oseb. Samo v Berdyczowie je mrtvih 700 židov. Zadnji pogrom je pričel o priliki razorožitve židovske milice.

s Kaj vse jemó. Neverjetno je, kaj vse ljudje jedó, še bolj neverjetno pa, kaj imajo za slaščico. Eskimo na primer ima najraje kitovo slapino in če ji pridene kot salato še prežvečeno hrano severnega jelena, nima glede hrane nobene zanteve več. Tudi kitove kože ne zametuje, zreže jo v kocke, ki so črne kot oglje, okus imajo pa tak kakor kakšen pokvarjen kokosov oreh. Včasih se zateče tudi h kitovemu zobnemu mesu, ki diši po starem gnilnem siru. — Tudi Grenlandec ni izbirčen, saj tudi biti ne more. Surovo tulnjevo meso ali pa kitov rep sta mu enako dobra, tudi če sta že malo nagnita. Le če je meso vsled gnilobe že popolnoma razpadlo, použije Grenlandec še nekake jagode, pomešane s kitovim saiom. Imajo pa tam gori tudi Ezavovo jed, za katero bi dal vsak Grenlandec življenje: to so surova jetra mroževa, če mogoče nadevana z žolčem. Revnejšim slojem pa pridejo čisto prav tudi mroževa čreva, meso njegovo je približno tako mehko kakor meso kakega dvajsetletnega vola. Iz želodca severnega jelena pripravljajo Grenlandci neko jed, ki si jo pošiljajo v dar kakor pri nas zajce ali pa koline. Na potovanje vzamejo seboj zamrznjeno tulnjevo meso ali pa segnite kose mroža, ki jih poléti skrbno zakopljejo. Tudi konzerve za zimo si pripravijo in sicer takole: Iz neočiščene mroževe kože naredijo vreče, vržejo vanjo nekaj brusnic in drugih jagod, potem zelišča, na vse to pa jajca, brez razlike ali so ravno zležena ali pa že starejša; vse to zalijejo z neizogibnim salom do vrha, kolikor je pač prostora. — Kjer se nahajajo morski somi, tam uživajo tudi njihovo meso. Kitajci pripisujejo plavutam in repu celo zdravilno moč. Da so ravno Kitajci glede hrane najmanj izbirčen narod sveta, je znano. Kožo krokodilov posušijo in jo skuhaajo v juho, ki je taka kot črnilo. Krokodilova jajca nam smrdijo na sto metrov daleč, Kitajec bi se pa stepel zanje. Najostudnejši so pa kitajski hroščevi bonboni. Izgledajo tako, kakor naši nadevani sladkorčki, samo da se nahaja v njih namesto marmelade ali sladke tekočine, velik debel hrošč, ki prav prijetno škriplje, kadar ga razgrizemo. Ni dosti, da mora ubogi potujoči Evropejec vse to pojediti, še zameri se, če ne hvali teh packarij kot nepresegljive slaščice. Da je Kitajec prav rad tudi gnezda nekkih lastovic, salangan, to je znano vsakemu šolarčku. — Črnici na takozvani zlati obali uživajo najraje meso krokodilov, kitov in povodnih konj. Polinezijci se teh slaščic včasih tako najedo, da zbolijo. Takim ljudem se dopadejo seveda tudi legnani, kuščarji, martinčki, želve itd. Zelvo režejo živo in jemljejo od nje kos za ko-

som, kakor seka pri nas mesar meso v klavnici ali stojnici. Legnane — to so nekaki kuščarji — pripravljajo na najrazličnejše načine; njihovemu mesu dajo lahko okus piščanca ali pa teletine, če mu pridejo citrono in slanino, ali pa okus zajčevega hrbita; če ga spečejo. V velikih čišlih so na zapadnoindijskih otokih želve, zlasti njihova jajca. Tudi zab ne zametujejo, saj jih še mi ne. Kitajec je tudi v tem oziru prava packa, kajti on zabe niti ne pripravi, temveč jo — če je le malo manjša — pouzije kar tako kakor jo je ustvarila narava. — Glavna hrana Avstralea je kengurujevo meso; za prikuho in prigrizek mu služijo kače in črvi. Tudi krastače so mu dobrodošle, še raje kakor v Avstraliji jih imajo pa ob severni obali Južne Amerike. Hvala Bogu, izvažajo jih pa vendar ne. Ob Misisipiju pražijo in jedo kačo-klopotačo, ki jo imenujejo ondodni lovci »muzikalčnega Janeza«. — V Afriki pečejo opice in sicer v zemlji in na noben drug način si tako ne naklonimo dobrohotnosti kaknega črnega glavarja, kakor če mu pošljemo v dar močno z zabelami prežeto opico. V Rio de Janeiro, braziljskem glavnem mestu, je celo poseben opičji trg, tam prodajajo tudi netopirje, ki so pa le bolj hrana za »nižje sloje«. Nekateri Indijci trdijo, da je netopir najokusnejša jed sveta.

Izpred sodišča.

Nevaren tat. Martin Jereb, 48 let stari delavec iz Trebeljevega, brez stalnega bivališča, je bil že 14 krat predkaznovan in sicer 7 krat zaradi tatvine in 2 krat zaradi hudodelstva javnega nasilstva. Obdolženec je iz hleva Antona Valentinčiča v Štepanji vasi ukradel mladega konja ter ga je hotel pri »Figovcu« nekemu Bosancu prodati. To se mu pa ni posrečilo, ker ga je Valentinčič zasačil in izročil stražniku. Sodisce je obsodilo nevarnega tatu na 7 mesecev težke ječe.

Sumljiva kupčija. Ivana Gašperlin, žena trgovskega sotrudnika, je kupila tri kose ukradenih transmisijskih jermenov za znesek 1100 kron. Obdolženka zanika, da bi bila vedela, da so bili jermeni ukradeni. A dotični tat je sam priznal, da je povedal obdolženki, da je jermena v tovarni ukradel, torej je postal njen zagovor ničeven. Kaznovana je bila na tri tedne ječe.

Tatu vse prav pride. Ze predkaznovani znani potepuh Pavel Ban, delavec iz Ljubljane, se je vtihotopil v podstrešje skladišča »Gospodarske zveze« in ukradel 125 vreč v vrednosti 1250 kron. Ukradene vreče je zmetal čez zid na sosednji vrt. Tam je vzel vrtnarju Janezu Kobilca ročni voziček ter vreče z njim odpeljal. Pokoriti se bo moral 6 mesecev v težki ječi.

Čenjenim čitateljem »Večernega lista.«

Naš novi dnevnik »Večerni list« prejmo za nekaj dni vsi cenj. naročniki

»Slovenca«, da si ga lahko ogledajo in presodijo njega vsebino. Cena mu je zapisana na prvi strani in sicer velja ta cena za posebno pošiljatev na dom. Kdor pa želi »Večerni list« prejemati ob enem skupno s »Slovencem«, ga dobi za 6 kron ceneje, ker odpade dvojna poštnina oziroma dostavnina. Prosimo torej, naj se vsak cenjenih naročnikov čim prej jasno izjavi, ali hoče prejemati en sam dnevnik in kateri, ali oba skupaj ali pa vsakega posebej. Brez določne izjave žal ne bomo mogli točno postreči.

Žigosanje denarja.

Pri nas se vrši žigosanje denarja. Kaj pa je to? Kaj pa pomeni ta beseda? Ožigosati, to se že sliši. Časopisi ožigosajo, a bankovcev nikdar ne. Po dolgem času človek izve, da je to pravzaprav slovenska beseda, podobna »samodrečem« in »samofrečem« in da pomeni »štampljati«. O, to pa že vsak ve. Toraj štampljali da bodo bankovce. Ljudje so jo kmalu pogodili. Zato, da ne bi na Dunaju tiskali bankovcev, kjer imajo tisti srečni stroj in jih potem nosili k nam in škodili vrednosti našega denarja. Če bi hoteli pozneje premenjati krome v dinarje, ki se baje tiskajo v Parizu in so pol več vredni, bi tega premenjanja nikdar ne zmajkalo. Kam pa bi tedaj prišli? Pa tudi drugi so jo pogodili. Država hoče izvedeti, koliko denarja bo, da bo vedela urediti svoje finančne zadeve, ki so za našo državo prav tako važne, kot n. pr. korpuska fronte. Pa ni bil samo eden, ki je dejal: Si pa štampljo kupim in bom kar sam štampljal ali žigosal. Ta je pa lepa! »Ali nisi bral?« ga je zavrnil drugi. »V časopisih stoji odredba, da ne sme kupiti štamplje nihče brez dovoljenja vlade.« No, si je mislil prvi, saj ga ne bom imel, ki bi ne bil žigosan, pa reči se mora kaj. Ej, pa še to jel! Zdaj se bo zvedelo, koliko ima kdo denarja. Tisti, ki ga ima malo, se bo bal sramote, ter da rajši drugemu, da opravi mesto njega to delo. Kaj pa ta? Ta ga bo moral pripeljati z vozom in samo zanj bi bilo treba ene komisije. To je pa res in vendar ni res, ko so pa banke in hranilnice, kjer je denar teh mogočnjakov varno naložen. Pa za »sproti« ga ti ljudje vendarle rabijo mnogo, recimo en nahrbtnik. En nahrbtnik pa ga je treba vendarle nesti. Vse drugače je seveda z onimi, ki so natiho postali bogati in niso zaupali svojega kapitala ne hranilnici, ne komu drugemu, misleč, da nihče ne sme vedeti bajne vsote. Ničesar ni skrito, da ne bi bilo očito! Ta resnica se je bridko razodela nekaterim in jim oropala to in ono urico brezskrbnosti, poleg skrbi radi padeč valute. Kaj pa kronice? Tudi radi teh so se vpraševali ljudje. Ali mislite, da jih res ni nihjer nič več? Nekateri ljudje niso bili neumni, da ne bi znali, da je srebro v teh časih več vredno kot popir in so v prvih letih polnili škatle in nogavice. Pa kaj, če se zmislijo jugoslovanski gospodje in dajo žigosati kronice in rečejo, da so brez tega na vekomaj za nič. Pa kako je mogoče žigosati krome? Vse je mogoče in bogve, če se ne spomnijo še na to. Bodo

že izmislili še kako ime. Samo cekinov ne bo treba. Kdo jih pa ima? Pred vojno se jih je vsak branil, v začetku vojne so pa izginili kot kafra. Nekateri so opirali svoje ugovore še na zadnje: »Eh, kaj! Če bo kdo imel denar, stopil bo k županu ali občinskemu tajniku, pa bosta naredila.« Tudi na to so mislili ti prefrigani gospodje. Pravijo, da bodo uničili vse štamplije po deželi, ko se to enkrat izvrši. Ta bo pa praval To bo katastrofa za naše štamplije. In po tej dobi se zna razviti štampljarska obrt do neznane višine. Kdo bi ne zavidal tega stanu. Pa mislimo, da ne bodo vničevali tega redkega in dragega blaga, kvečjemu, da ga bo vlada zaklenila v kako omaro in pozneje vrnila. Naši pozni vnuki pa bodo izvedeli od svojih dedov, kako so žigosali stari avstrijski denar, ki je bil postal za nič in ni bil radi tega nič boljši in kako so nosili štamplije v Ljubljano. To bodo zadnji spomini na avstrijske čase, na mejnik nove dobe.

Uradno.

u žigosanje bankovcev. Tuzemce, ki imajo svoje bivališče v inozemstvu ali na ozemlju države SHS, zasedenem po tujih silah, je pripustiti k žigosanju v tisti občini (okolištu), kjer se začasno nastanijo, ako verodostojno dokažejo svojo istovetnost in niso sumljivi tihotapstva z bankovci. Kolikor se ni uvedlo kazensko postopanje po dohodarstvenem kazenskem zakonu; se zavrnenec lahko pritoži na finančno deželno ravateljstvo. Do roka, ki se razglasi v Uradnem listu najmanj teden poprej, se bodo tem osebam z istimi pogoji zamenjavali nežigosani bankovci za žigosane tudi še po dovršenem žigosanju, in sicer pri tistem uradu in v tisti izmeri, kakor to določi, vpošteva je premoženjske razmere udeleženceve, za vsak primer posebej poverjeništvu za finance. Osebam, ki potujejo iz nujnih rodbinskih ali kupčijskih ozirrov v inozemstvo ali na ozemlje države SHS, zasedeno po tujih silah, se bodo zamenjavali do roka, omenjenega v drugem odstavku točke 1., žigosani bankovci za nežigosane pri finančni deželni blagajni v Ljubljani, ako v to privoli poverjeništvu za finance. To poverjeništvu določi po svobodnem preudarku tudi vsoto, ki jo sme blagajnica zamenjati.

Ugrabljena dedščina.

Kriminalen roman. Napisal Rihard Dallas.

I. poglavje.

Nekega ponedeljka v januarju l. 1883. sem se vračal precej pozno iz svojega urada pri državnem pravdnistvu v Njujorku in se napolnil na svoje stanovanje v kresent klubu, da se preoblečem za večer, ko me dobi pisemce od Arturja Hvajta. Prosil me je, da bi prebil večer pri njem v krogu prijateljev in pri njem večerjal. Omenil mi je gospoda Gilberta Litela, Neda Devisa in Oskarja Bulta, ki bodo prišli k njemu, da igrajo pred večerjo vist. To je bila njih priljubljena zabava in sem bil naprošen, da pridem čimprej in vidim njih igro.

Jaz nisem igral kart, ker se nisem mogel ogreti za nobeno igro. In vendar so me imeli prijatelji radi kot nedolžnega gledalca zato, ker se nisem zanimal za karte, pa zato tudi nisem delil ne nasvetov in ne kritike. No vendar je bilo ugodno sadeti v lepo urejeni Hvajtovi sobi, kaditi cigare in gasiti žejo z izvrstno pijačo.

Ker nisem imel važnega opravila, sem mu naznanil s par besedami, da pridem, oblekel se, kot se spodobi in odšel v jedilnico. Ni se dogajalo pogosto, da bi obedoval ali večerjal sam. Ker sem se pa ta večer zadržal dalje časa v uradu, nisem našel niti enega bližnjih znancev več.

Ko sem stopil v jedilnico, sem videl, da je pripravljena miza, za katero sem običajno obedoval in da me postrežnik čaka.

— Danes boste večerjali sami, gospod pristav? me je vprašal, ko sem sedel, in je odšel po jedi in časopise, katere sem čital navadno, če nisem našel družbe. Ta večer se mi ni ljubilo čitati, mislil sem na ljudi, ki jih bom dobil pri Hvajtu. Bili so vse dobri prijatelji in ne bo neumestno, če rečem katero o njih, ker so bili več ali manj zapleteni v žalostno zgodbo, o kateri vam bom pripovedoval.

Da pričnem s prvim. Artur Hvajt je bil zanimiv, ljubezniv mlad človek, kadar je bil dobre volje, ali slab in nestalen — človek dobrega značaja, pa se je pomehkužil od brezkrvnega življenja in brezdelja, tako da se je pokazal čisto kot zagrižen sebičnež. On je spadal v ono vrsto ljudi, ki so nesamostalni in se dajo voditi in proti katerim imajo drugi naklonjenost, podobno naklonjenost nasproti mlajšemu bratu ali ženi. Bil je še mlad, še ne trideset let star, pa ker je bil brez dela in je silno zapravljal, se je bilo bati, da bo kmalu potrošil dedščino sto tisoč dolarjev, ki mu jih je bil pred dvema letoma zapustil njegov ujec.

Ta zapuščina je ob svojem času vzbudila začudenje, ker se je govorilo, da je za umrlega sina jedinca, ki je bil imenovan v oporoki kot dedič ostanka, čisto malo ostalo. Toda ta sin je bil postopač in se ni brigal za starca, Artur pa je stanoval pri njem, se zanimal zanj in mu pomagal pri delu.

Kako je mogel Artur obdržati ves denar, tega nisem nikdar izvedel od njega. Mislim, da bi bila temu sebičniku težka vsaka žrtev. Medtem je užival svoje imetje, izkoriščali pa so ga tudi njegovi prijatelji, kot je pričalo povabilo, ki ga je razposlal ta večer.

V malem krogu, v katerem sem imel prebiti ta večer, je bil Hvajt najmlajši in Gilbert Litel najstarejši in najbolj preizkušen, tako da bi bil lahko mlademu človeku vreden prijatelj in svetovalec, če bi ga ta hotel poslušati.

Litel je poskušal, se mi zdi, večkrat, pripeljati ga k pameti, pa je uvidel neuspeh svojega nastopa in govoril je z mirnim svojim glasom, da ne bo preteklo dolgo časa, ko bo Hvajt napravil svoje premoženje. To smo mislili tudi mi.

Litel je bil član mojega kluba in se je kretal v najboljših krogih. Tekom življenja — šestdeset let je imel — je spo-

znal ljudi. Nikdar ni bil trd ali neprijazen, kvečjemu ciničen. Jaz sem videl, kako ima pametno sodbo v vsem, pa sem se namenil, vprašati ga za svet. Zdelo se je, da se zame zanima, kot se stari gospodje pogosto obnašajo nasproti mladim, in me je pogosto obiskoval v uradu ali v klubu.

Ned Devis je bil navaden človek, dobroščeren in nenavadno delaven, toda brez posebne nadarjenosti, pohlepen za vžitkom in razsipeen. Njegovi znanci niso vedeli, odkod izvirajo njegovi dohodki, bil je pri nekem mešetarskem podjetju, družil se mnogo z bogatini in igral za visoke vsote. Pri tem pa nisem nikdar slišal, da ne bi plačal svojih dolgov. Poleg vsega tega je bil prijeten človek veselega značaja, prijazen, nesebičen in je s svojim značajem škodoval največ samemu sebi.

Oskar van Bult pa je bil popolnoma drugačen človek. Imel je štirideset let, bil je inozemec, medtem ko sta bila Litel in Devis rojena v Njujorku. Od časa je živel preje in od kje ima dohodke, tega ni vedel nihče natančno. Toda gotovo je bil to človek, o katerem se ni moglo nič hudega reči; poleg tega je bil lepe zunanosti in prijeten v družbi, da je bil povsodi dobrodošel.

Končno sem bil z večerjo gotov in mi je bilo ljubo, da sem ostal sam in sem mogel prebrati časopise. Pogosto je človeku ljubo, da je sam in more končati opravke ob pravem času.

II. poglavje.

Okrog desete ure sem zapustil klub in se napotil k Hvajtu. Bilo je pusto deževno vreme, kot se dogaja pogosto po zimi v Njujorku.

Hvajtovo stanovanje se je nahajalo v devetnajsti ulici v prilicju med petim in šestim prehodom. Sestojalo je iz dveh sob, ki jih je spojil hodnik. V sprednji je stanoval, v zadnji pa je bila spalnica. Poslednje nisem poznal; soba, v kateri je stanoval, je bila opremljena sijajno, po čemer se je dalo soditi, da ima stanovalec dober okus in ljubezen do sijaja.

Ko sem pozvonil, mi je odprl Hvajtov sluga Benten in vstopil sem. Kot sem se nadejal, sem našel svoje štiri prijatelje, ki so igrali na karte. Hvajt je vstal in me pozdravil, medtem, ko so mi ostali podali roke. Moj prihod je bil navaden dogodek, zato so prijatelji nadaljevali igro.

Prižgal sem si cigaro, popil čašico konjaka in se vsedel med Hvajta in Bulta, ki je sedel na moji desni. Igra se je razvijala mirno, preknil jo je le tu pa tam kdo, če si je prižgal smotko ali ponudil čašo sveže pijače. Opazil sem, da Hvajt pije več kot drugi in da je čuden videti. V resnici so opazili tudi njegovi prijatelji, da je zadnji čas slab, pa so mislili, da je temu kriv njegov »nagli način življenja.«

Po preteku ene ure je pomaknil Hvajt stol nazaj in izjavil, da je dovolj igre. Ker pa še ni bilo polnoči, so predlagali drugi, da se igra nadaljuje, posebno pa je to zahteval Devis, ki je mnogo izgubil, kakor tudi Bult, da se jima ponudi prilika, da dobita izgubljeno nazaj. Hvajt pa jih ni slušal, vstal je in naročil slugi, naj prinese večerjo. Nato je Bult vzel iz denarnice

štiri nove bankovce po petdeset dolarjev in jih položil na mizo, da poravna izgubitok. Denarja nista vzela ne Litel ne Hvajt, Devis pa je dejal v zadregi Litelu, da bo poravnal račun naslednji dan, ker nima denarja pri sebi. V tem je prišla na mizo večerja in na igro so pozabili.

Ne vem, kaj je bilo temu vzrok, da se ta večer ni mogla razviti veselost v našem krogu kot navadno. Morda je bilo vzrok temu slabo razpoloženje gostiteljevo. Opazil sem, da me dolgo motri in sem se začudil vprašanju, ki mi ga je zastavil, ker nisem bil pripravljen nanj. (Dalje.)

Aprovizacija.

a Čebula za IV. okraj. Stranke IV. okraja dobe čebulo na zelena nakazila za krompir v četrtek, dne 16. t. m. dopoldne pri Mühleisnu po naslednje redu: od 8. do 9. ure štev. 1 do 300, od 9. do 10. ure št. 301 do 600, od 10. do 11. ure štev. 601 do konca. Stranka dobi za vsako osebo 2 kg čebule. Kg stane 1 krono.

a Čebula za V. okraj. Stranke V. okr. dobe čebulo na zelena nakazila za krompir v četrtek, dne 16. t. m. pri Mühleisnu. Določen je ta-le red: od 2. do 3. ure popoldne štev. 1 do 500, od 3. do 4. ure štev. 501 do 1000, od 4. do 5. ure štev. 1001 do konca. Stranka dobi za vsako osebo 2 kg čebule. Kg stane 1 krono.

Izdajatelj konsorcij »Večernega lista«.

Odgovorni urednik Viktor Cenčič.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Več sposobnih

raznašalcev

in raznašalk

sprejme takoj uprava »Slovenca«.

Prodajo se deloma za živila, deloma proti plačilu:

2 omari, bela, lepo ohranjena otroška posteljica (z vložkom ali brez njega), priprava za telovadbo, medicinske in druge znanstvene knjige (nemške). - Stvari je mogoče ogledati vsak dan na Bregu 18, II. nadstr. od 2-4. ure pop. - - - 348

Resna ženitbena ponudba.

Mladenič 24 let star, s par sto krona premoženja, se želi priženiti h kakemu dekletu od 19. do 24. let na posestvo. Vdova brez otrok ni izključena. Ponudbe, če mogoče, s sliko, naj se pošiljajo na upravo »Slovenca« pod šifro »Zelena pomlad« 349.

Na prodaj je posestvo, obsegajoče 10 oralov jako rodovitnih nltv

in 20 oralov gozda. Na posestvu je hiša z vsemi gospodarskimi poslopji (2 velika svinjaka, hlev, pod itd.) in vodovod. Posestvo je arondirano. Vse skupaj s hišnim in gospodarskim inventarjem se takoj proda za ceno K 90.000.—. Natančne polzvedbe se dobe v Dobrodelni pisarni v Ljubljani, Poljanska cesta št. 4.